

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΣΤΑ ΗΜΑΘΙΩΤΙΚΑ ΠΙΕΡΙΑ (2)

Γράφει ο Γιάννης Τσιαμήτρος εκπ/κός- χοροδιδάσκαλος

(συνέχεια από το προηγούμενο)

Το Αλώνι. Οι αγρότες είχαν το αλώνι, το οποίο έπρεπε να βρίσκεται σε κατάλληλο χώρο. Συγκεκριμένα, έπρεπε να το βρίσκει

δυτικός- βορειοδυτικός άνεμος και να έχει όλη την ημέρα ήλιο, ώστε να λιάζονται τα προϊόντα που θα αλωνιστούν (στην Κρήτη τον ιδανικό τόπο για αλώνι το λένε «ξέσβουρο τ' ανέμους»). Έκαναν ένα μεγάλο κύκλο, ίσωναν το έδαφος και τοποθετούσαν στο κέντρο ένα γερό πάσσαλο το (στυερό). Κατόπιν το έστρωναν με παχύ στρώμα πηλό, τον έλιαζαν καλά, τον πότιζαν με αρκετό νερό, έριχναν

άχυρα για να μην κολλάει, και έβαζαν τα άλογα πεταλωμένα με πολύ φθαρμένα καρφιά (για να μην σκάβεται) και το πατίκωναν γερά (το αστράκωναν όπως λέγεται). Σε μέρη που δεν υπήρχε πηλός το αλώνι το έστρωναν με κοπριά από βόδια λιωμένη στο νερό, το λεγόμενο βοϊδοφούσκι και με αυτό πότιζαν όλη την επιφάνεια του αλωνιού. Οι γεωργοί τα προϊόντα που συνήθως αλώνιζαν ήταν σιτάρι, κριθάρι, βρώμη, καλαμπόκι, λινάρι. Το σιτάρι, κριθάρι και βρώμη, αφού τα θέριζαν, τα έδεναν μικρά δεμάτια (κουντούρες) και τα κουβαλούσαν στο αλώνι με τα ζώα, διότι ούτε, άλλα μεταφορικά μέσα, ούτε δρόμοι υπήρχαν. Εκεί τα άπλωναν για να λιαστούν καλά και κατόπιν έβαζαν τα άλογα, για να τα αλωνίσουν μέχρι να βγει τελείως ο καρπός και το άχυρο να γίνει φιλό. Το άχυρο το χρησιμοποιούσαν ως τροφή για τα ζώα, άλογα, γαϊδούρια, μουλάρια και βόδια.

Αφού τελειώνε το αλώνισμα με τα άχυρα και τον καρπό, έφτιαχναν ένα μεγάλο σωρό και ακολουθούσε η διαδικασία του ανεμισματος, η οποία ήταν και αυτή κουραστική, όπως το αλώνισμα, διότι πολλές φορές δεν φυσούσε κατάλληλος αέρας. Στο ανέμισμα χρησιμοποιούσαν πρώτα τα δικράνια (τα οποία είχαν πιο ανοιχτά δόντια), για να αφαιρέσουν τα πολλά άχυρα, μετά το καρπολόδι (με πιο πυκνά δόντια) και τέλος το φτυάρι. Ο αλωνισμός γινόταν και με την χρήση της σβάρνας (η οποία εισήχθη μάλλον από την Μικρά Ασία) και την τραβούσαν συνήθως βόδια και γαϊδούρια, αλλά και άλογα και μουλάρια.

Η σβάρνα ήταν κατασκευασμένη από κλάκες άγριου ξύλου, που στο κάτω μέρος έφερε άγριες κοφτερές στουρνάροπτερες ή μαχαίρια που με αυτά τρίβονταν τα στάχυα και κόβονταν το άχυρο φιλό. Το σιτάρι και το κριθάρι αλωνίζονταν την ημέρα με την ζέση, ενώ η βρώμη την νύχτα, διότι την ημέρα ο καρπός της δεν τινάζει, δεν βγαίνει, άλλωστε το άχυρο της δεν ήθελαν να γίνει φιλό διότι το χρησιμοποιούσαν για να γεμίζουν στρώματα, και μαξιλάρια κουζίνας. Το καλαμπόκι δεν αλωνίζονταν με άλογα αλλά με το διράβδι, το οποίο αποτελείται από δύο ξύλα (ένα μικρό και ένα μεγάλο) συνδεδεμένα μεταξύ τους με λουριά από δέρμα γίδας (λαδοτόμαρο). Οι διραβδιστές 6 ή 8 παρατάσσονταν μισοί από το ένα μέρος και μισοί από το άλλο, ο ένας απέναντι του άλλου και μ' αυτό τον τρόπο χτυπούσαν (στουμπάνιζαν) το καλαμπόκι, και έτσι έβγαζαν τον καρπό του.

(συνεχίζεται)

(Απόσπασμα από το υπό έκδοση βιβλίο του Γ. Τσιαμήτρου με τίτλο 'Ημαθιώτικα Πιέρια-Λαογραφία- Παράδοση')

ΩΣΣΙΔΕΙΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ ΒΕΡΟΙΑΣ

Βέροια 11 Απριλίου 2013

Αρ.Πρ: 91

**ΠΡΟΚΗΡΗΞΗ 1 ΘΕΣΗΣ
ΝΟΣΗΛΕΥΤΗ-ΤΡΙΑΣ ΚΑΙ 1 ΘΕΣΗΣ
ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑΣ-ΜΟΔΙΣΤΡΑΣ**

Η Μ.Φ.Η. "Σωσσίδειο Γηροκομείο Βέροιας", προκηρύσσει μια θέση Νοσηλεύτη-τριας και μία θέση Καθαρίστριας-Μοδίστρας για 3μηνη σύμβαση.

Αιτήσεις συνοδευόμενες από φωτοτυπία εκαθαριστικού, Ε9 και βιογραφικού σημειώματος θα γίνονται δεκτές στο Γηροκομείο Βέροιας έως και 16 Απριλίου 2013.

Τηλ.Επικοινωνίας 2331024891 κ' 2331023322.